

в някаква степен с образа на крилатия войвода като мотивация за свръхестественото у него. (Демирев 2003: 17)

Искам да насоча вниманието към третия компонент на триединството в митологизацията на неговия образ-изсъхването на един от клоните на Стария бряст. Условно казано първите два компонента като че ли се съотнасят повече с личността на героя и мотивацията конкретно на неговия образ. Третият компонент разширява периметъра на осмисляне вече и спрямо колектива на едно селище - град Сливен. Трябва да се подчертае, че в преданието пространството на града е разделено на чуждото - конакът (административната турска сграда) и своето, център на което е Старият бряст. Той е в опозиция на конака, като обиталище на етническия противник. Динамичен акцент в тази опозиция е забитият пред него (символът на чуждото) кол с главата на войводата. Този образ е в много силна съотносимост с етническото самосъзнание чрез друг един образ - на Стария бряст. Съхненето на един от клоните му след гибелта на героя е знак за сътресение в етническото самосъзнание.

Явно Старият бряст представлява изключително значим символ в съзнанието на сливенци. Натоварен е с важни функции - най-вече центроорганизиращи на своето етническо пространство.

Имайки предвид и народните вярвания за бряста като дърво с определени защитни сили срещу злото (Георгиева 1993: 109-112), както и загадката за възрастта му, пораждаща и утвърждаваща представа за вечност може да се каже, че Старият бряст се осмисля като дървото на живота, дървото на познанието в Сливен и вариант на световното дърво. (Георгиева 1993: 40-44; МНМ 1987: 398-407) Това обяснява и плътната семантична връзка между двата образа в цитираното предание - на Стария бряст и на Злати войвода-етническият защитник. Затова и с гибелта на последния „умира“ един от клоните на дървото на града - знак за